

PŘIPRAVUJE SE...

Karel Gott chystá album lidových písní...

Největší legenda naší populární hudby připravuje již čtyři roky (a v utajení před médii) album věnované svým nejoblíbenějším národním písničkářům. S Cimbálovou muzikou Ladislava Pavluše nahrál Karel Gott osmnáct lidových písní, které vyjdou na albu s příznačným názvem: Lidovky mého srdce. Termín vydání je naplánován již na konec dubna!

Katapult 2010 rozehraje Radosti života...

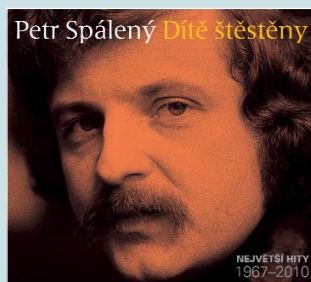
Olda Říha byl po nevratných ztrátách Tolji, Dědky a Káši postaven před těžký úkol: zabalit to nebo hledat nové spoluhráče. V ukončení muziky mu zabránil příval mailů fanů, jednoznačně ho vyzývající k další cestě. Hledání nových kolegů se pak vlastně tím nejpřirozenějším způsobem,

totiž z nejužšího okruhu kapely.

Spojení s hudebně o generaci či dvě mladšími muzikanty přidalo k názvu letopočet a spoustu energie na pódiu i ve studiu, kde právě dokončili nové CD. Vnitřně ironický název chystaného alba Radosti života dává šanci na dvojitý výklad. Jsou prostě radosti i „radosti“: smrt kolem nás je varováním a impulzem zároveň. Říha, Budka a Timpl tedy Katapult 2010 – se do toho ve studiu Sono dali opravdu od podlahy. Novinkové CD bude pokřtěno 22. dubna v rámci koncertu v pražském klubu Futurum.

Petr Spálený natočil novou písničku, která bude součástí 3CD výběru...

Ke konci dubna bude vycházet 3CD Petra Spáleného, které bude mapovat jeho repertoár z let 1967 až 2010. Rozsáhlý výběr nejspěšnějších písniček doplní nový song Mafie, dokončený v březnu.

Tam-Tam Orchestra live v Akropolis...

Ve středu 14. dubna koncertuje Tam-Tam Orchestra v pražském Paláci Akropolis a zde také pokřtí své první DVD, které obsahuje záznam koncertního vystoupení k deseti letům své hudební dráhy.

HELENA ŠTÁCHOVÁ: BYL MI SVĚŘEN CENNÝ DAR

Supraphon přichází s kompletem, který jistě ocení nejen děti: na čtyřech CD mapuje historii Divadla Spejbla a Hurvínka a jeho nahrávací činnost. Komplet nazvaný To nejlepší se Spejblem a Hurvínkem tak, vedle vzácných archivních perliček, nabízí i posluchačsky nejoblíbenější tituly (Hurvínek se vzdělává, Past na Hurvínka, Hurvínkův mořský vlk, Hurvínek mezi Přemyslovci). Z CD uslyšíme zakladatele scény prof. Josefa Skupu i další dvě „alter ega“ Spejbla a Hurvínka – Miloše Kirschnera a Martina Kláska; uslyšíme tu i některé interpretky Máničky a samozřejmě její dnešní „mluvčí“ a současnou ředitelku divadla Helenu Štáčovou. Tě jsme se nad novým supraphonským vydavatelským počinem zeptali:

Co všechno se vám honí hlavou, když posloucháte historické nahrávky se S + H? Překvapuje či dojmá Vás něco?

Vnímám při jejich poslechu jak se změnila doba, témata, styl humoru a rytmus vyprávění. Současně mě dojmá, jak neuvěřitelně dlouho se ti dva ušatí hoši drží v srdcích mnoha generací. Zároveň mě láká, když si pomyslím, jak cenný dar mi byl svěřen do péče.

Jak se vám líbí pojetí Máničky u Vašich předchůdkyň – co na nich oceňujete?

Oceňuji, že byly, bez nich bych nebyla ani já – respektive moje Mánička. Jejich styl herectví i pohled na Mániččin charakter se rozchází s tím mým. Je to logické, tyto dámy žily v jiné době. I dnešní holčičky se významně liší od těch, co onikaly chlapcům a jejich jedinou snahou bylo donést hostům na stůl vonící bábovku.

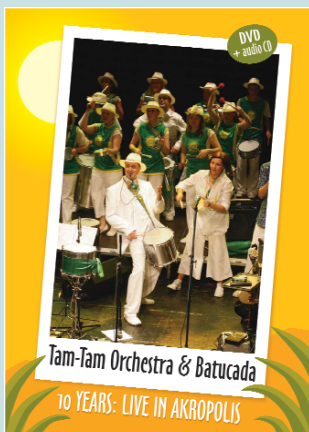
Je stále, tedy i dnes, cítit v představeních a nahrávkách duch Josefa Skupy?

Jistě. Vnímáme tradici jako paměť doby. Uznáváme ji, ale pokračujeme

s novými, moderními prostředky a respektujeme dnešní svět. Duchovní otec Spejbla a Hurvínka, profesor Skupa, byl úžasný, spontánní improvizátor s velkým smyslem pro lidový humor. Dal základ věčnému generačnímu konfliktu otce a syna, ze kterého stále vycházíme.

Vy i vaše dcera jistě dbáte na zachování „hurvínekové“ linie pana Miloše Kirschnera...

Nejen my dvě, ale také Martin Klásek, třetí interpret Spejbla a Hurvínka. Adoptivní otec Kirschner (jak sám sebe rád nazýval), byl velká osobnost. Vzdělanec, člověk světového formátu. Z lidových postav utvořil filozofy ulice, nechal je, aby v nich rezonovala doba se všemi jejími čtostmi i nečtostmi. Nastavoval nám, lidem, prostřednictvím loutek zrcadlo, abychom se se smíchem dozvěděli, že máme křivou hubu. Využil svého jazykového vybavení a započal tradici hrát vždy v jazyce té země, kde hostujeme (dosud ve dvaceti jazycích). Otevřel tak divadlu celý svět a proslavil ho ve třiceti zemích čtyř kontinentů. Zdvihl, jak se říká – latku velmi vysoko a na nás je, abychom skákali se zdánlivou lehkostí.

LADISLAV ŠTAIDL: VZPOMÍNÁNÍ...

Těm, kteří se rádi vracejí, je určeno výběrové dvojčeděčko s největšími hity Ladislava Štaidla. Všestranný muzikant se v padesátce písní představuje jako kytarista, kapelník, skladatel i zpěvák, i když ten zpěv častěji přenechával jiným. Nejvíc jeho opusů má v repertoáru Karel Gott, Štaidl ovšem myslel i na další: Waldemara Matušku, Martu Kubišovou, Jitku Zelenkovou, Yvonne Přenosilovou, Ivetu Bartošovou... mohli bychom pokračovat dlouho.

Ladislava Štaidla se ptáme:

V bookletu dvojčeděčka se píše, že posluchači můžou při jeho poslechu pocítit příjemnou a neškodnou nostalgii; pociťoval jste ji i vy, když jste nahrávky vybíral?

Řekne-li vám někdo z mé generace, že nostalgii nikdy nepociťuje, pak lže anebo nezažil nic krásného. Když jsem nahrávky vybíral, tak jsem tesknou touhu párkrát intenzivně pocítil, protože hudba a vůně mi silně zážitky evokují.

Existuje období vaší hudební dráhy, které jste měl (z jakéhokoliv důvodu) nejraději?

Jistěže existuje. Byla to éra, kdy jsem hrál s Crazy Boys Mikyho Volka, která byla sice chudá, ale patří k té nejkrásnější. Naše hlavy totiž nezatěžovaly existenční ani jiné problémy, ale jenom čtyři akordy, za jejichž pomoci se dalo zahrát Tutti Frutti anebo Long Tall Sally.

Jak vznikl výběr písní na vzpomínkové album?

Pomáhal jsem Janu Adamovi, který byl nejenom dramaturgem, ale i iniciátorem tohoto počínu. Vybrat písně bylo snadné, těžké bylo vyhodit ty, které se tam nevešly. Do posledního kola se jich dostalo šedesát...

Trocha historie: studoval jste u strýce Rafaela Kubelíka – jaký byl?

František Kubelík byl pozoruhodná hudební osobnost, kterou nouze padesátých let donutila učít hrát na klavír fracky jako já, které nezajímala klasika, ale rádio Luxembourg. Měl jsem ho rád, i když mi dával pohovky a křičel na mě: cis, blbe, cis!

Váš orchestr byl dlouhá léta na vrcholu a doprovázel spoustu hvězd, přítom hvězdami byli i samotní jeho členové...

Lidi do kapely jsem vybíral podle několika kritérií, z nichž jedno bylo to, že museli být o třídu lepší než já. Nebál jsem se toho, protože dobrý orchestr dělají muzikanti – ne kapelník. No a právě proto jsem si mohl dovolit jeho členy prezentovat na sólových deskách, ať už to byl Felix Slováček, Rudla Rokl anebo Vašek Týfa.

Váš bratr byl úspěšným textařem; v poslední době je o něj značný zájem – vychází jeho biografie a v Brně se připravuje divadelní představení, v němž bude jedním z hlavních hrdinů; těší vás to?

Jakby netěšilo, vždyť to dokazuje, že brácha psal báječné texty a jeho krátký život stojí za pozornost! Brněnské Národní divadlo o něm a krasobruslařce Hance Maškové,

Foto: J. Urban

dvou talentovaných lidem, kteří se milovali a kterým ukončily život dvě různé autonehody, chystá hru s Jirkovými písničkami.

Kolik písní jste s bratrem napsali?

Ne moc, bohužel, a když mám říct proč, tak to asi svedu na snahu přetrufnout jeden druhého vlastním úspěchem.

Obdivuhodná je vaše práce pro film a televizi, co pro vás znamenala?

Ze všeho nejvíc posun od komponování třímínutových písniček k větším hudebním plochám, ale hlavně častější práci doma u piana a v nahrávacím studiu. Cestování po světě a celodenní čekání na večerní koncert, který byl pokaždé stejný, mě

začalo vyčerpávat. Díky této práci jsem se seznámil s vynikajícími lidmi od filmu, ať už to byli zvukaři, střihači a režiséři Jireš, Jakubisko, Adamec, Dudek anebo třeba nevrly Karel Steklý, který mi řekl, ať hudbu k jeho filmu napíšu, jakou chci a v místech kde chci, protože ho stejně nezachráním.

SU 5821-2

BOLEK POLÍVKA ČTE SKÁCELA

Foto: M. Kubíla

Inspirován svými přáteli převyprávěl v 80. letech minulého století velký český básník Jan Skácel lidové pohádky Beneše Metoda Kuldy. Ty teď vycházejí v řadě supraphonských audioknih pod názvem Pohádky z Valašského království. A jde-li o Valašské království, kdo jiný by je tedy měl interpretovat než Bolek Polívka?

Nejdříve se ho ptáme na jeho vztah k Janu Skácelovi:

Jana Skácela jsem shodou okolností znal. Vídali jsme se od doby, kdy jsme někdy ve druhém ročníku JAMU v Brně začali dělat Divadlo Na provázku. Skácel měl naše divadlo rád, i když to tenkrát ještě fungovalo spíš na amatérské bázi. Čas od času jsem pak s Janem Skácelem popíjel, většinou to končovalo u nás v kuchyni na Jánské 12. Tento muž s havranem nad očima, jak píše v jedné své

básní, tak u nás měl židli. Znali jsme se tedy od červeného vína.

Znal jste ty pohádky, které jste teď načel, už v pojetí Metoda Kuldy?

Ne, seznámil jsem se s nimi až teď. Ani s Janem Skácelem jsme o nich nikdy nemluvili.

Jak probíhalo natáčení?

Natáčelo se v Olšanech, kousek od naší farmy, kde má skladatel David Rotter malé nahrávací studio. Asi tak 3 x 4 metry. A tam seděl dramaturgyně paní Dvorská a pan režisér Gilara a já jsem měl pocit, jako bych jim ty pohádky vyprávěl v nějakém intimním okamžiku v pokoji. Bylo to velice přirozené, žádné chladné studio, kde jenom odněkud z neznáma slyšíte režisérův hlas. Myslím, že ta blízkost je z nahrávky cítit.

Jakým způsobem, pokud vůbec, jste byl režirován?

Režirován jsem byl úsměvem a lehkými reakcemi, které vůči mně ti přítomní lidé projevovali. U přístrojů byl David, takže všechno bylo velice spontánní, jak jsem říkal: přirozené. Nechci říct, že se taková věc dělá vysloveně sama, ale šlo to spontánně a s úsměvem.

V poslední době audioknihy „letí“, souhlasíte?

Ano. Lidé jsou stále uspěchanější, takže když třeba jedou v autě, rádi si něco poslechnou. Něco, co si sami vyberou.

Patříte k takovým lidem i vy?

Jistě, často, když někam jedu, poslouchám desky nebo například Český rozhlas 3 – Vltavu či Český rozhlas 2 – Prahu. Nechci nikomu lichořit, ale je to tak: programy těchto stanic mě často potěší, mnohdy tam vysílají pro mě objevené věci, na kterých ulpím. Jsem ještě z generace, která obdivovala Radovana Lukavského, Noc s Hamletem, Jana Třísku nebo Rudolfa Hrušínského recitujícího Máj. To jsou pro mě naprosté skvosty, naprostá klasika. Démantické záležitosti s rovnováhou. Nakonec – vždyť jsem – ještě ve Vizovicích – vyrůstal na nedělních pohádkách. A naši poslouchali opery. Pro mě má rozhlas obrovské kouzlo!

SU 5929-2

KAMELIE: V POP GALERII

Poptávka po populární hudbě 80. let neutuchá, čím to?

Kdo ví...? Asi se předává v genech... Ba ne! Každá dekáda v pop music má svá specifika a své příznivce. Léta 80. ovládlo disco a jeho rytmické a melodické písničky, na které se výborně tancuje, snadno se zapamatovávají a mají specifický sound plný nových zajímavých zvuků. Počítače se začaly používat i na jevišti a umožnily tak zajistit, aby i s malým počtem hrajících muzikantů zněly písničky úplně stejně jako na desce. To bylo velké novum. Světový fenomén, a dá se říct i vzor pro naše budoucí písničky, byla ABBA.

ORM – to byla značka hudby, která byla na svoji dobu hodně vpředu...

To je pravda. Skupina ORM tehdy právě začínala a byla první, kdo uměl využít nové muzikantské i technické vymoženosti a trendy. Komponovali vlastní skladby a nahrávali si všechny nástroje za pomoci syntetizérů v kombinaci s živým hraním. Petr hrál klávesy a Pavel kytary. Začalo se nahrávat z dnešního pohledu v „polních podmínkách“, ale výsledek byl vysoce profesionální. Nic se neošidilo.

Oba byli už tehdy zkušenými muzikanti, kteří hráli v různých špičkových kapelách, měli veliký přehled o světové hudbě, nejen populární ale i klasické a to vše pak zhodnotili při tvorbě a aranžování vlastních písniček a orchestrálek. Naše setkání s Petrem a Pavlem považujeme za osudové a šťastné.

Takže nemáte důvod své nejbližší spolupracovníky měnit!

Skutečně nemáme. Jsme na ORMy zvyklí a oni na nás. Sice dnes už spo-

Foto: M. Votavová

lupracujeme trochu jiným způsobem než na začátku, ale na konečném výsledku to nic nemění. Pořád máme jistotu, že když požádáme Petra o písničku – bude nám dokonale sedět. Bude vymyšlená speciálně pro nás a bude brilantně zaranžovaná i zahraná. A možná z ní bude zase hit...!

V anotaci supraphonského výběru se píše, že obsahuje vaše pozitivní písně.; zpívaly jste i nějaké negativní?

Spíš jen melancholické... Ale na výběru Pop galerie jsou převážně písničky s pozitivní náladou... to jsme chtěly. Zvažovaly jsme pečlivě i jejich pořadí, aby za sebou příjemně navazovaly, nepřebíjely se navzájem a přitom dokázaly i překvapit. Prostě, aby našemu příznivci bylo při poslechu fajn od začátku až do konce.

Jinak samozřejmě za ta léta spolupráce s ORMy máme na kontě celou řadu písniček se zajímavými aranžmá a se spoustou výborných hudebních nápadů – díky nevšednímu talentu Petra s Pavlem a jejich postupného hudebního zrání... (namátkou uvedu Démon, Podzim

začíná, Video – disco, ale i Fantom, Ráda tančím, Čau Pepíno a další.) Vlastně každá písnička se značkou ORM má v aranži něco výjimečného.

Významnou součástí úspěchu našich písniček jsou texty Edy Krečmarova. Líbí se nám, že mají děj, pointu a vždycky skvělý slogan!

Koncem 90. let okomentoval dění kolem nás v písničkách: „Sbalit kufry, spálit mosty, nebo: V čem to je, že lidi jsou k sobě rádi neskutečně hrubí a ještě se tím chlubí... (No, na to se ptáme i dneska...)“. Tyhle písničky ale zatím na žádném albu nevyšly.

Na přelomu století pokračovala naše spolupráce s Petrem a Pavlem ORM spíš formou tématických zakázek na výrobu písničky pro konkrétní televizní vystoupení. V té době už měli kluci za sebou úspěšný seriál „Sanitka“ a spoustu další filmové muziky. Takže psát hudbu k obrazu nebylo pro ně nic neobvyklého. Jednoduše jsme jim vysvětlily svou přesnou představu a mávnutím kouzelného proutku vznikla písnička: Například „Mr. Mambo“, nebo „Hej, pane šenku“.

Při výběru jste prý nejdřív vybrala každá sama.; do jaké míry jste se shodly a do jaké míry ve výběru rozešly?

Na většinu jsme se shodly jednohlasně. O dvou jsme polemizovaly... nakonec to největší dilema za nás vyřešila technika nebo spíš časový limit CD. Jednoduše a krátce – písnička se tam nevešla!

Pozorujete u sebe, za dobu pěvecké kariéry, nějaké změny hlasu?

Možná trochu v barvě, ale jinak moc ne, třeba rozsah máme stále stejný. Ale určitě jsme vyzrálější –

možná zpíváme trochu jinak – snad i líp. Tak či tak, s odstupem času oceňujeme u nahrávek z 80.let jejich půvab a lehkost s jakou se zpívalo. Mají také nezaměnitelnou atmosféru. Jak by ne. Pracovalo se s jinou nahrávací technikou, jinými nástroji. Tehdy bylo in, zamíchat hlasy do kapely spíš jako nástroje a všechno ještě trochu naostřit. Dnes je to zase naopak. Hlas se při míchačce staví hodně dopředu a preferuje se zachytit každý šelest i dech. Je to pro zpěváka výhodnější. Nahrávky tak působí víc intimně, jako by zpíval jen do vašeho ouška... Je to takový trend. Ale trendy se často mění a tak se nedá s určitostí říct, co je, a nebo není, lepší.

Chystáte turné s vtipným názvem Lásky dvou plavovlásek.

Ten název se logicky nabízel, odpovídá našim životním příběhům i písničkám, o které se chceme s diváky podělit.

Co posluchačům během programu nabídnete?

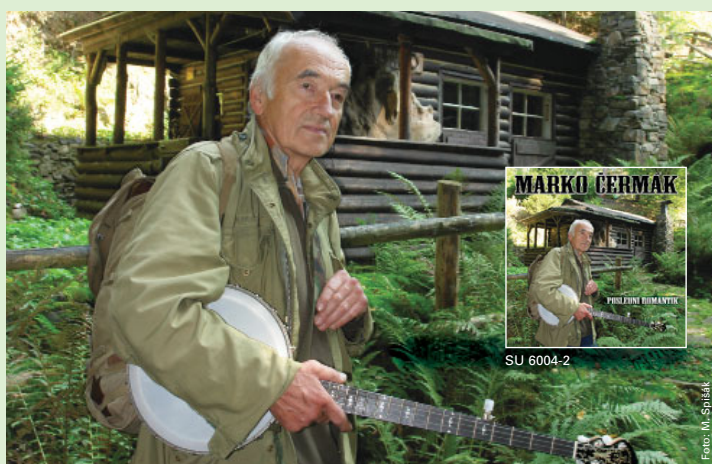
Hlavně zábavu! Písničky i povídky. Od nejnámějších po nejnovější. Nabídneme i dva bombónky jako avízo na připravovanou desku. A taky jednu čerstvě natočenou lidovou písničku. Přijďte a uvidíte!

SU 5961-2

POSLEDNÍ ROMANTIK MARKO ČERMÁK

Velká osobnost naší country hudby a trampské písně (ale také výtvarného umění) Marko Čermák vydává u Supraphonu k těžko uvěřitelné sedmdesátce dvojcédéčko písní, na kterých má autorský či interpretační podíl (a občas oba). Co píseň, to perla. Kromě toho je do 7. července v Muzeu Karlova mostu otevřena výstava jeho obrazů a kreseb, na které bude 12. dubna pokřtěna Čermákova nová kniha. Mimochodem – jmenuje se stejně jako supraphonské dvojcédéčko...

SU 6004-2

Foto: M. Špišák

Když se ohlédnete, na kterou z kapel, kterými jste prošel, vzpomínáte nejraději?

Každá kapela měla svůj díl v mých představách, jak dělat naši muziku. Ve všem hrál velkou roli lidský faktor a to nebylo, bohužel, vždycky O. K. S Paběrky hrajeme pětadvacet let a rozhodně bych už neměnil. Je to nejlepší muzikantská parta, se kterou jsem kdy hrál.

Proč na tak málo nahrávkách zpíváte?

Mám pochybnosti o svojí intonaci a taky jsem trémista. Víím, že jsou i horší zpěváci a zpívají před lidmi úplně bez zábran... Možná to někdy ještě zkusím.

Vystudoval jste výtvarnou výchovu; v oblasti hudební jste samouk?

Mojí předurčenou profesí byla výtvarná práce, ale hudba mne lákala víc, třebaže jako většina muzikantů, kteří hráli trampské písně a americké lidovky, jsem původem samouk. Možná je to v tomhle žánru ku prospěchu. Tahle muzika vždycky vycházela víc ze srdce než z vyškolených rukou.

Jakou muziku posloucháte ve svých volných chvílích?

Já nevím, co to znamená volné chvíle. Buď kreslím nebo trampuju, pádluju po horní Berounce, lyžuju, hraju, dělám dřevo na srubu... Při tomhle vytížení mám už nejraději klid nebo šumění lesa, případně peřejky. Kdybych si musel dát pauzu, poslechl bych si původní staré trampské písně, americké lidovky a bluegrass. Samozřejmě!

...tedy Poslední romantik. Cítíte se být posledním romantikem?

Nevím, nakolik se bývalý kolega Michal Tučný cítil být posledním kovbojem, ale já si připadám svým způsobem života být jedním z posledních bláznů, které tahle hektická doba naštěstí nesemlela. Je to díky tomu, že jsme si s okruhem mých přátel dokázali vytvořit „ghetto“, svůj svět.

Jak vznikala dramaturgie bilančního dvojcédéčka?

Já nejsem pokud možno v Praze. Teď vám odpovídám v maringotce z filmů pro pamětníky. Posílám touto cestou poděkování Supraphonu, že nezapomněl na svoje staré ovečky. Celý projekt dával dohromady Mirek Černý, kterému patří můj velký dík. Já jsem k jeho výběru neměl žádné připomínky. Je to přece znalec a odborník v žánru.

PAVEL HAAS QUARTET: ZODPOVĚDNOST A MOTIVACE

Pavel Haas Quartet přichází s novou supraphonskou deskou obsahující dva smyčcové kvartety a sonátu pro dvoje housle Sergeje Prokofjeva. Provedení je to samozřejmě prvotřídní – vždyt soubor za dobu své existence posbíral množství soutěžních vítězství a prestižních cen; jmenujme například soutěž Pražského jara, Gramophone Award 2007, BBC Newcomer of the Year, cenu Vittorio E. Rimbotti, MIDEM Classical Award 2009... Kvarteto ovšem nespí na vavřínech.

Všechna ta ocenění vás asi ženou dál a dál...

Ano, je to radost z ocenění naší práce, ale i určitý závazek do budoucnosti, zodpovědnost i motivace. A co se týče propagace, jsou také prestižní ceny pro soubor klasické hudby k nezaplacení. To se týká i dobrých kritik našich koncertů a nahrávek, rozhovorů a informativních článků.

Vaše průniky do prestižních tiskovin typu Gramophone či Times jistě nepřišly náhodou...

Toho si opravdu vážíme. To, že

Foto: xxxxxxxxxxxxxxx

jsme se „ocitli“ v časopisu Gramophone, je práce Supraphonu. A je to opravdu prestižní záležitost. Ovšem něco jsme samozřejmě dokázat museli.

U Supraphonu právě vydáváte nové album s díly Sergeje Prokofjeva.

Je to velice zajímavá hudba, ruská kvartetní literatura je vůbec velice přitažlivá. Hodně hrajeme mimo Prokofjeva třeba i Šostakoviče. Kvartety Sergeje Prokofjeva jsme tedy před nahráváním měli z koncertů dobře zažité. V klasické hudbě to ostatně ani jinak nejde.

Jak jsou Prokofjevovy kvartety oblíbené ve světě?

Jejich velká devíza je, že se ve světě moc nehrají. Reklí jsme si, že je to škoda, že chceme ukázat, co všechno v nich je. Snažíme se je tedy, když to jde, zařazovat do programu. Většinou mají pozitivní odezvu. Je to spontánní hudba plná energie, žádná hluboká filosofická výpověď. Je posluchačsky pochopitelná. A přitom ve všech partech virtuózní. Je zábava ji hrát.

Představme je trochu po hudební stránce!

Hodně se od sebe liší. První kvartet je v zásadě neoklasicistní, někdo

v něm cítí vlivy Ludwiga van Beethovena, někdo ne. Druhý kvartet jde do folkloru, obsahuje lidové nápěvy z Kavkazu. Ač vznikl za války, vojenské motivy jsou z něj slyšet jenom v náznaku v první části. Jinak je to „pohodová“ hudba.

Album doplňuje Prokofjevova sonáta pro dvoje housle.

Skvěle zapadá do „prokofjevovské“ dramaturgie cédečka, které tak vlastně kompletuje Prokofjevovu komorní tvorbu čistě pro smyčce. Přitom je kompozičně i technicky na stejné úrovni, jako zmíněné dva kvartety – a co se obtížnosti týče, je možná ještě těžší.

Na vaše nové supraphonské CD přišly už objednávky z dvaceti zemí světa, mimo jiné i z Číny!

Číňani chtějí všechno, jdou s dobou! (smích) Třeba si tam někdy zahrajeme, asi je to jen otázka času. V Singapuru, v Kuala Lumpur nebo v Hong-Kongu jsou skvělé sály, kde se hraje klasická hudba; asi budou i v Číně. Rádi bychom tu oblast poznali.

SU 3957-2

POZITIVNÍ ENERGIE SMETANOVA TRIA

Dvě perly romantické komorní hudby – Mendelsohnovo Klavírní trio č. 1 d moll a Schubertovo Klavírní trio č. 2 Es dur – nahrálo světoznámé Smetanovo trio (Jitka Čechová – klavír, Jana Vonášková-Nováková – housle, Jan Páleníček – violoncello). Díky firmě Supraphon můžeme obdivovat vytríbenou interpretaci, originální a přitom ukázněně pojetí poměrně známých kompozic. Smetanovo trio už mnohokrát dokázalo, že si celosvětový úspěch rozhodně zaslouží. Potvrzuje to i ve svých nových nahrávkách. Mluvili jsme s Jitkou Čechovou.

Co propojuje kompozice na novém CD?

V obou případech se jedná o svěží kompozice raného romantismu, které patří mezi vrcholy světové triové literatury. Když poprvé slyšel Mendelsohnovo Trio d moll Robert Schumann, napsal, že se jedná o mistrovské trio současnosti, takové, jakými byla svého času Beethovenova tria B dur a D dur a Schubertovo Trio Es dur, že jde o velmi krásnou skladbu, která ještě po letech potěší vnuky a pravnuky. Obě díla, tedy tria Felixe Mendelsohna-

Foto: D. Port

SU 4008-2

Bartholdyho a Franze Schuberta, propojují nádherně zpěvné kantilény témat prozrazující, že oba mistři měli úzký vztah k písňové tvorbě. Dalším propojujícím prvkem je brilantní jemná technika, která by měla působit nenásilným dojmem jednoduchosti.

Když jsme u písní: Schubert ve svém Triu Es dur použil motivy švédských lidovek...

Vliv severského folklóru se v jeho skladbě projevuje nejvíce ve volné větě, která je přímo inspirována švédskou lidovou písní a působí někdy ve své teskně tragické náladě až mrazivě, ale zároveň vroucně intimně, podobně jako vyprávění Hanse Christiana Andersena.

Mluvili jsme o podobnostech; v čem se naopak pojetí hudby pro klavírní trio u Mendelsohna a Schuberta liší?

Schumann nazval Mendelsohna „Mozartem 19. století“, hudebníkem, který „prohlédl rozpor doby

a smířil je“. Mendelsohnovo Trio d moll je prozářeno sluncem, pohodu a pozitivní energii, dodnes působící na publikum slastně povzbudivým dojmem a interpretům dovoluje uvolněný rozlet podání. Schubertovo Trio Es dur oproti tomu působí daleko závažněji, je to vytesaný monument velkého rozsahu i obsahu, jeho interpretace vyžaduje obrovskou kázeň a trpělivost ze strany hudebníků.